

[Steffensen]

dan noget. Derfor mener jeg, det er rimeligt, at vi også ser på dette område.

Jeg vil gerne sige, at kristeligt folkeparti gerne vil medvirke til at nå et godt og rimeligt resultat. Vi vil hilse forslaget velkommen.

Dråbye (RV):

Jeg vil godt indlede med at sige tak for en behandling af forslaget, som var præget af positive og sympatiske bemærkninger til en hel del af forslaget. Man kan godt, når man lyttede til nogle af konklusionerne, blive lidt bekymret over, om det, der egentlig var meningen, var at begrave forslaget i velvilje. Derfor var jeg meget glad for fru Yvonne Herløv Andersens opfordring til at genfremsætte forslaget i næste folketingsamling, for er der en ting, vi ikke ønsker, så er det at begrave denne sag; den skal under alle omstændigheder til realitetsbehandling i folketinget. I den forbindelse skulle jeg måske knytte et par bemærkninger til ministerens indlæg.

Sagen er, som det fremgår af bemærkningerne, at forslaget blev fremsat for godt et år siden for første gang. Der står også i fremsættelsen, at årsagen til, at det ikke nåede frem til første behandling, var folketingets arbejdspress. Det var kun en del af årsagen. En anden del var hensynet til ministeren, som gerne ville have lidt mere tid til at overveje dele af disse forslag og andre forslag omkring en mere helhedspræget opfattelse af naturbeskyttelsen, det åbne land m.m. Det syntes vi da var udmærket. Og så er der gået ca. 3 gange så lang tid, som ministeren mente var nødvendigt, uden at ministeren i dag kan møde med bidrag til en mere helhedspræget opfattelse af, hvordan vi skal løse disse problemer. Derfor synes jeg, at der kan være grund til at konstatere, at ministeren nu må love os hurtigt i næste folketingsamling at yde sit bidrag til en mere helhedspræget opfattelse af, hvordan vi angriber problemerne i det åbne land.

Dernæst skal jeg knytte et par bemærkninger til de enkelte forslag, men forinden vil jeg sige, at på en måde kan man undre sig over, at ingen af ordførerne har gjort opmærksom på, at selv om dette er et forslag til ændring af lov om naturfredning og også i vid udstrækning i sine bemærkninger benytter ordet »natur«, så er samtlige enkeltfor-

slag for så vidt et spørgsmål om at bevare noget kultur. Det drejer sig om hederne, som jo vil træ til, hvis ikke der brændes af. Det drejer sig om strandengene, som er kultur. Det drejer sig om kirkeomgivelserne, det drejer sig om stendiger, som alt sammen er noget menneskeskabt. I det hele taget har vi jo ikke ret meget natur, men næsten kun kultur i naturen i Danmark. Det, der er vigtigt, når man skal se på disse områder, er, at det altså også skal plejes, hvis det skal bevares som den kultur-natur, det i virkeligheden er, og at det, der er meningen med at lave naturfredningsbestemmelser vedrørende heder og strandenge, stendiger osv., netop er at organisere denne pleje på en sådan måde, at de fremstår som de væsentlige landsskabelementer, der er tale om, og at det er vigtigt at få en sådan pleje i gang.

Der er flere, der har ytret betænkelighed ved at påtvinge – ja, det var vist ikke det ordvalg – amtsrådene et samarbejde med de »grønne råd«. Jeg forstår ikke ministerens betænkelighed, fordi den var af principiel natur, og ministeren burde jo i hvert fald være opmærksom på, at en hel del af decentraliseringen inden for miljøministeriets område med overladelse af opgaver til amtsråd og kommuner netop har været fulgt af en pligt til samarbejde med folkelige kræfter rundt omkring. Det kan være beboere i almindelighed, eller det kunne for så vidt lige så godt i den sammenhæng, vi nu peger på, være et samarbejde med de organiserede folkelige kræfter på dette område.

I den forbindelse vil jeg godt til hr. Ole Bernt Henriksen, når han henstiller, at vi gør noget for at få beskyttet naturen også i det daglige i den måde, vi behandler den på, gøre noget ved svineriet osv., sige, at netop de »grønne råd« kunne jo være et håndslag til en række af de folkelige kræfter, som gør en indsats på disse områder, men som også gør en indsats på de områder, der har et lidt videre samfundsmæssigt perspektiv, og som lovforslaget også sigter imod.

Jeg tror altså, at man skal være opmærksom på, at de »grønne råd« i høj grad kan opfattes som et egentligt håndslag til de mange folkelige kræfter, som vil gøre noget for naturen, både det helt konkrete at rydde op og det langsigtede samfundsmæssige, og det håndslag har de hårdt brug for.